

O potrebe viery...

Keď ideme hovoriť o viere dotykame sa najhlbšieho jadra nášho náboženstva a nielen toho, ale i najhlbšieho jadra nášho života. Začnime preto otázkou načo nám viera je, keď hovoríme o nej, že je taká dôležitá. Predstavme si ju v tej najdôležitejšej chvíli, vtedy keď je rozhodujúca, keď od nej všetko závisí. Vtedy, keď je človek na konci pozemského života a stojí už na prahu večnosti. Vžívam sa do takejto situácie a rozmyšľam: „Som veriaci a viem, že sa o chvíľu stretnem s Bohom. Čo je pre mňa teraz najdôležitejšie je vedieť aký ten môj Boh je. Ako dopadne toto moje osobné stretnutie s ním? V takýchto chvíľach, obyčajne prichádza kňaz a začíname sa modliť Verím v Boha: „Verím v Boha Otca...“ Boh je teda Otec a preto, keď ku nemu prídem dúfam, pevne dúfam, že ma prijme ako syna, dcéru. Pred očami sa mi však objavia hriechy, škvrny zo života a to v ešte silnejšej farbe než predtým. Medzi tým odznievajú slová: „Verím v Ježiša Krista“, vďaka ktorému mi Boh Otec otvoril Nebo a odpustil hriechy i tie, ktoré som práve oľutoval a vyspovedal som sa z nich. Verím v Cirkev, vo večný život, v Božiu lásku a jeho nekonečné milosrdenstvo. Teraz slová vyznania viery, odpustenia hriechov, slová kňaza nadobúdajú iný hlbší význam než kedykoľvek predtým, teraz sa ich modlím úprimne a spoľeham sa úplne na to, čo ma Cirkev naučila veriť. Áno, teraz je všetko dôležité, lebo sa to dotýka môjho života. Teraz je i kňaz dôležitý. Od Cirkvi veľa závisí. Dáva mi odpustky a pozdvihuje Sväté prijímanie. Konečne, už nie som sám. Do môjho srdca vstúpil Ježiš Kristus. Porúčam sa do Božích rúk a verím, že je to všetko tak ako ma naučila moja kresťanská katolícka viera.“

Brat, sestra toto je zmysel našej viery, ktorú spolu so skúsenosťou človeka v Starom zákone prežívame ako dôveru v Boha, spoľahnutie sa na neho a spočinutie v ňom. V živote mnohí ľudia dokážu žiť bez viery, ale nedokážu bez viery zomierať. A keď zomierať bez viery, tak bez myšlienky na to, čo bude potom, bez pomyslenia, že by predsa len niečo mohlo byť. V Londýne, v chráme sv. Pavla na pomníku zosnulého šľachtica je takýto nápis: „Dubius vixi, incertus morior, quo eam, nescio – v pochybnostiach som žil, v neistote umieram a neviem kam idem“ a to je veľmi smutné. Na ceste do večnosti cirkev predovšetkým žiada od svojich veriacich vieru. Bez viery nikto nemôže byť spasený. Je svetlom i silou človeka, jeho jedinou a skutočnou istotou.

Od viery nie je však závislé len naše šťastie po smrti, ale vo veľkej miere od nej závisí i naše pozemské šťastie. Viera nám odpovedá na najdôležitejšie otázky nášho života a dáva zmysel nášmu životu a všetkému, čo robíme. Koľko v živote máme nespĺnených snov, neuskutočnených plánov, vysnívaných ideálov, lebo prišla choroba, nevládnosť i staroba, alebo neprajné okolnosti, či zlí ľudia? Viera sa prejavuje v tom, že vieme, že svet i náš život je v Božích rukách a pre Neho má veľkú cenu i malá služba vykonaná s láskou, ajs dôverou v neho prežívaná choroba a obetovaná bolesť. Nič nie je bez zmyslu a bez východiska. Viera nás posilňuje v utrpení. Človekom byť – znamená trpieť a trpieť nie je ľahká vec. Trpieť bez zúfalstva vie len človek, ktorý má vieru. Ten sa nebojí, ten nestráca hlavu. Na rozbúrenom mori sa plavila loď. Morské vlny si s ňou zahrávali ako s nejakou škrupinkou. Pasážeri od strachu kričali a zalamovali rukami, len malý chlapec bol spokojný. Držal za kabát svojho otca a všetko pokojne sledoval. „Chlapče ty sa nebojíš búrky?“ - „Ja som tu s ockom a ten hovorí, že sa nemusím báť.“ Jeho otec bol kormidelník a chlapec veril tomu, čo mu otec povedal. Viera nás poučuje, že keď je s nami Boh, všetko zdoľáme. Len sa ho musíme pevnejšie chytiť.

Viera nás robí nezlomnými charaktermi. Ten, kto sa riadi pravidlami viery, ten sa nenechá len tak vykoľajiť. Pre veriaceho je dôležité, aby bol Boh spokojný a preto všetko robí tak, aby sa to Jemu páčilo. Nenechá sa zlomiť vyhrážkami, ani podplatiť lichôtkami. Strach z nebezpečenstva, ani lákavá moc bohatstva ho nezmenia. Viera nás udržuje na ceste mravnosti a poctivosti. Známý neverec a bojovník proti viere Voltaire usporiadal akýsi večierok vo svojom honosnom sídle. Služobníctvo obsluhovalo a zvedavo načúvalo reči, ktoré sa tam viedli na posmech z náboženstva i z viery v Boha. Voltaire bol zrazu nespokojný a upozornil hostí, že nech tieto veci nehovoria pred služobníctvom. Uvedomil si totiž, že ak jeho sluhovia nebudú veriť v Boha bude zle: prestanú ho počúvať a pokradnú mu drahé veci, ktoré má. Život človeka na zemi nie je ľahký, všeličo mu chýba a zažíva aj mnoho nespravodlivostí. Ak neočakáva trpezlivo spravodlivosť i naplnenie svojich potrieb od Boha, začne byť neraz zlý a chce si zadovážiť všetko sám a za každú cenu. A rovnako platí i to, že „noc má svoju moc“ a teda, že bez Svetla Božej pravdy a lásky sa ľahko kradne, podvádza a koná zlo.

My, zaiste nie sme ako Voltaire, lebo my vieme, že Boh je. Ale tomu verí skoro každý. I diabol, zlý duch vie, že Boh je. Táto viera v Božiu existenciu nám nerobí problém. Ťažšie je pre nás odpovedať si na otázku: „Aký je môj Boh? V akého Boha verím?“ To už je problém, ale s pomocou Cirkvi, jej učenia, katechizmu a duchovnej literatúry sa môžem a mám o ňom dozvedieť. Tretí otázka viery je ale najdôležitejšia: „Verím v Boha, ktorý je skutočný, živý, prítomný a pôsobiaci vo svete? Verím v Boha, ktorý sa dotýka aj mňa, pôsobí i v mojom živote, rozpráva sa so mnou a vedie ma?“ Iba táto viera v živého a činne prítomného Boha v mojom živote, ovplyvňuje a mení náš život ale o tom si povieme na budúce.

Márió Orbán

Ž 90, 1-2.10-11.12-13.14-15

*R. Pane, buď so mnou, v
mojich skúškach.*

1. Kto pod ochranou Najvyššieho prebýva a v tóni Všemohúceho sa zdržiava,
2. povie Pánovi: „Ty si moje útočisko a pevnosť moja; v tebe mám dôveru, Bože môj.“ — R.
3. Nestíhne ťa nijaké nešťastie a k tvojmu stanu sa nepriblíži pohroma,
4. lebo svojim anjelom pri kázal o tebe, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách. — R
5. Na rukách ťa budú nosievať, aby si si neuderil nohu o kameň.
6. Budeš si kráčať po vretenici a po zmiji, - leva i draka rozšliapeš. — R.
7. Pretože sa ku mne pritúlil, vyslobodím ho, ujmem sa ho, lebo pozná moje meno.
8. Keď ku mne zavolá ja ho vyslyším a budem pri ňom v súžení, zachránim ho i oslávim. — R.

Pokúšenie

Kto z nás by nepoznal obsah tohto slova? Ako sa od seba navzájom odlišujeme, tak sme iní aj vtedy, keď na nás doliehajú pokúšenia.

Zvedavosť ma priviedla do herne. Pozoroval som mladého muža, ako hral na automatoch. Keď zo stroja vypadávali mince, mladík sa s víťazoslávnym pohľadom pozeral okolo seba. No vzápätí stroj pohltil všetky mince a jeho oči, pohyby rúk i nôh prezrádzali, že ide o nešťastného človeka. Kedy sa asi začal tento jeho stav závislosti a nepokoja?

Koľko ľudí podľahne zvedavosti a túžbe po niečom na pohľad nevinnom, peknom, príjemnom, vzrušujúcom... Myšlienka „mne sa nič zlé nemôže stať“ sa stáva osudnou. Pýcha, falošné sebedovetie a absencia sebakritiky sú začiatkom pádu.

Pokúšeniu lakomstva sa dá predísť dobrou výchovou. Úcta k vlastnému telu a telu svojho blížneho sa prejavuje aj silou prepnúť televízny kanál, odvahou povedať „nie“ milovanej osobe nesiachnuť po ničom, čo by urazilo jemnosť, stud... Skromnosť obohatí v každom veku, nie

vyzdvihované sebecké „ja“. Vedieť ponúknuť niečím iným ako alkoholom je spoločensky prospešnejšie. Počítať do sto tiež pomôže v hneve viac, ako ihneď povedať svoj názor. Urobiť, čo sa žiada, je krajšie ako poznámka „keby lenivosť kvitla“...

Na začiatku pôstu viacerých v kostole prekvapila zvláštna výveska. Väčšie zrkadlo a nad ním nápis: Chráň si tvár a dušu pred pokúšením.

Kto si vie chrániť zdravie duše i tela? Mnohí by už radi dali dolu nohu z plynového pedála, ale... Už nikdy by si nestrekli do žily to „svinstvo“, ale... Vedia, čo by povedali rodičom, manželke, deťom, priateľom. ale... Koľko románov, drám by napísali tí, čo neodolali pokúšeniu? Kto spočíta litre slz najdrahších pre tých, ktorí neodolali pokúšeniu. Koľko financií stoja spoločnosť zariadenia pre takých, čo neodolali pokúšeniu, aby im pomohli vrátiť sa do normálneho života?

Pomôžme v pôstnom čase jednému z našich blížnych vrátiť sa z cesty hriechu, ktorá sa začala nezvládnutím pokúšenia. Nech v boji proti pokúšeniu nikto nie je sám. Spojme sa, bratia a sestry, rodiny, farnosť... Ježiš je s nami. Učí nás zvíťaziť nad pokúšiteľom diablom modlitbou, pôstom a pokáním.

LUBOMÍR STANČEK

Spovedanie

Utorok od 16:00   Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Všetko, čo máme, sme dostali.
Darom je život pri počatí,
darom je duša,
dar je talent, schopnosť, nadanie.
Dar je aj posledný deň nášho života.
Preto všetko, čo venujeme druhým
medzi naším počatím a smrťou,
sú iba odrobinky z veľkého krajca,
ktorý sme vlastnili predtým

Max Kašparů „Šum z pien“

Úmysly Apoštolátu modlitby Marec 2007

Všeobecný: Aby sme Božie slovo čoraz viac počúvali, kontemplovali, milovali a prežívali.

Misijný: Aby tí, čo sú zodpovední za mladé cirkvi, venovali stálu pozornosť vzdelávaniu katechetov, organizátorov a laikov, ktorí sa zaviazali slúžiť evanjeliu.

Úmysel KBS: Aby sme si sebazapieraním a pôstom upevňovali vôľu žiť s Kristom a pre Krista.

Jarné kántrové dni sú v tomto týždni v stredu, piatok a sobotu. Závazný je jeden deň.

Obsah jarných kántrových dní je: Príprava na pokánie a sviatosť zmierenia a čínorodá láska k blížnym.

Sväté omše v týždni po 1. pôstnej nedeli

27.II. utorok

18.00 za farníkov

28.II. streda

18.00 na úmysel

2.III. piatok - prvý piatok

18.00 + Jozef Tekula a rodičia

3.III. sobota

18.00 +Stanislav Novosedlík a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 101-122

4.III. 2.Pôstna nedeľa

8.00 + Rozália Hrabovská (30dní)

9.15 + Vincent Radakovič (30dní)

Liturgický kalendár

26.II. pondelok

sv.Alexander, biskup

27.II. utorok

sv.Gabriel Possenti, akolyta

28.II. streda

sv.Roman, opát, sv.Hilár. pápež - kántry

1.III. štvrtok

sv.Albín, biskup

2.III. piatok

sv.Simplícus, pápež - kántry

3.III. sobota

sv.Kunigunda - kántry

Eucharistia nás dnes potvrdzuje v novej zmluve a opäť nás upevňuje v jednote s Bohom.

Max Thurian

NOVÁ ZMLUVA

Židovská Veľká noc sa slávila na pamiatku exodu, ktorý bol jednak vyslobodením z otroctva, jednak sa pri ňom zrodil Izrael ako Boží ľud a bola uzatvorená zmluva s Pánom. Lepšie povedané, Boh sám sa zviazal so svojím ľudom zmluvou už v Abrahámovi, ale počas exodu sa k jeho zmluve ľud priznal.

Vyvolený ľud však nebol schopný dodržiavať ju. Zákon, ktorý mal Izraelitov učiť Božím cestám, ceste života, buď neustále porušovali, alebo ho skrze svoje výklady prispôbovali cestám svojho kamenného srdca. Pán im vo svojom milosrdenstve posielal prorokov, ktorí ľudu pripomínali vnútorný rozmer tejto zmluvy, zároveň však naznačovali prisľúbenie novej zmluvy, ktorá bude vpísaná do ľudského vnútra, do srdca (porov. Jer 31,33); jej súčasťou bude očistenie od hriechov a modiel, premena ľudských srdca a dar Ducha (porov. Ez 36,25-27). Čo človek nebol schopný dosiahnuť sám od seba, to v ňom sľúbil uskutočniť Pán, aby človek mohol žiť vo vzťahu lásky so svojím Bohom.

Túto novú zmluvu Pán uzatvára so svojimi učeníkmi ako zástupcami Božieho ľudu pri Poslednej večeri. Ako zmiernu obeť zmluvy potom prináša sám seba, svoj vlastný život - potvrdzuje zmluvu nie obetami zvierat, ako bolo zvykom, ale svojou krvou.

Vďaka tejto Ježišovej obeť môžu byť ľudské srdcia pretvárané skrze dar Ducha Svätého. Krstom sme do tejto zmluvy vstúpili aj my. Kristov Duch potom svojou vlastnou mocou mení to, čo človek sám zmeniť nemohol: vnáša do srdca človeka Božiu lásku (porov. Rím 5,5) a tým ho uschopňuje milovať do takej miery, akej by sám od seba nebol schopný. Tak je nová zmluva vyrytá do ľudských srdca. Preto je Eucharistia slávením novej a večnej zmluvy, pri ktorom sa veriaci úzko spájajú s Kristom, prijímajú jeho Ducha a obnovujú svoje krstné zasvätenie.

Aj v tomto liturgickom roku nám Svätá Cirkev ponúka dni hlbšej kontemplácie a konania skutkov telesného a duchovného milosrdenstva. Áno, práve v tomto mesiaci sa začína pôstne obdobie. Niektorí majú možnosť už zabehnúť svoje cestičky prežívania pôstneho času a niektorí možno rozmýšľajú ako zúrodniť pôstny čas v osobnom živote. Ponúkam čitateľom jednoduchý pohľad na prežívanie pôstu ako obdobia modlitby a obety. Vo Svätom Písme čítame: Hrajte Pánovi na citare, hrajte mu na harfe zunivej. Svätý Hieronym takto vykladá tieto slová: Citara hrá príjemne len vtedy, keď má všetky struny a keď sú všetky dobre naladené. A tak ani hlas duše človeka nemôže znieť pekne, ak má duša v sebe niečo nezriadené.

Kto z nás ľudí by nechcel svojho Stvoriteľa a Spasiteľa chváliť a velebiť z celého svojho srdca a z celej svojej duše? Bohu nie je nič milšie a nám užitočnejšie, ako ho milovať a chváliť. Milovať ho však znamená robiť to, čo chce on a nerobiť to, čo sa Bohu protiví. A tu sa nezaobídeme bez umŕtvovania. Úrodná pôda nevydá dobrý plod, ak ju dobre neobrobíme. Tak je to i s pôdou ľudskej duše. Pán Boh nás stvoril dobrých, zasial do našich srdca dobre semeno. Prišiel však diabol a nasial kúkoľ. Ak sa človek nestará o svoju dušu, o duchovný život, kúkoľ prerastie dobré semeno a zlé vlastnosti dušu zabijú. Dobrý hospodár však ide na pole a pretriedi kúkoľ a pšenicu.

Telo si žiada čo je proti duchu, hovorí svätý Pavol. Preto musíme použiť všetky sily, aby sme telo podriadili duchu. Ide totiž o najvznešenejší cieľ - o nebo.

Svätý Augustín hovorí: Telo si podmaňujeme vtedy, keď mu dávame skromnejšie jedlá, keď ho oslabujeme prácou a námahou, pôstom, jednoducho odopierame to, čo mu lahodí. Musíme však premáhať aj nezriadené žiadosti, ktoré si volia telo za nástroj. Preto je dôležité brzdiť chuť, zvedavosť, usporiadať city a hnutia.

Každý nemôže uložiť telu ťažký pôst, niekedy ani nesmie, ale umŕtvovať svoje žiadosti, náklonnosti, môže, ba musí. Zdravie sa tým nepodlomí, tým si človek neublíži.

Svätí súhlasne tvrdia, že ten, kto vykoreňuje zlé náklonnosti - hnev, lenivosť, lakomstvo, nemiernosť, zbytočne veci, neúprimnosť, nespravodlivosť, náklonnosti k nečistote - vtedy koná väčšie veci, ako keby kriesil mŕtvych, alebo robil zázraky. Je to úzka cesta, ale vedie priamo do neba. Tieto drobné obeť sú „ľubeznou vôňou“, ktorá vystupuje zo zeme k trónu Baránka. Keď si odopierame tieto drobné veci. celý nebeský dvor, anjeli a svätí pozerajú na nás s nesmiernym záujmom Keby niekto mal múdrosť všetkých ľudí, vedomosti všetkých vedcov, je to nič v porovnaní s jedným nepatrným umŕtvením. Kiežby sme vedeli, koľko požehnaní pre seba, pre rodinu a iných si tým zaslúžime! Ľudsky sa to nedá doceniť.

Veľkosť a úžitok týchto drobností by mali chápať aj katolíci, ale aj členovia iných náboženstiev. Kresťania konajú pre Boha i pre seba. Členovia iných náboženstiev pre zdokonalenie svojho charakteru.

Istý profesor rozprával svojim žiakom o starozákonnom kráľovi Dávidovi: „Keď bol strážcom stáda svojho otca, medveď mu napadol ovcu. Prenasledoval ho, zrazil ho a vyvalil mu čelusť.“ „To bol hrdina“, ozval sa ktorýsi zo žiakov. „Prakom zabil mohutného Goliáša.“ „To bol

hrdinský čin“, povedal iný. „Jeho vojsko stálo proti Filištíncom medzi Jeruzalemom a Betlehemom a pre veľkú horúčavu vyschli pramene a potoky. Dávid si vzdychol. „Keby mi niekto priniesol vodu zo studne, ktorá je v Betleheme“. Počuli to traja hrdinovia, prebili sa radmi filištínskeho vojska, nabrali zo studne vodu a priniesli ju Dávidovi. Dávid však vodu vylial obetujúc ju Bohu slovami: „Či mám piť krv týchto ľudí, ktorí sa vybrali a vystavili nebezpečenstvu smrti?“ Tento čin Dávida sa mi najviac páči“, dodal profesor. Čo obetoval Dávid? Hlt vody. Zriekol sa chvíľkovej rozkoše. Čo získal? Posilnil svoju vôľu a naklonil si vojakov.

Pán Ježiš povedal: „Kto vytrvá do konca, bude spasený.“ Toto upozornenie je pravdivé z hľadiska večného života. Ako vytrváme pracovať v tejto veľkej úlohe, keby sme netrénovali v malých veciach: v denných prácach, ktoré sú vlastne prostriedkom, smerom?

Povestný Chávez bol prvý, čo preletel Alpy, ale pristál dolámaný. Premohol síce víchor, vzdušné víry, a cieľ už mal pred očami. Zbadal však ohromné masy ľudí, ktorí ho chceli so slávou privítať, opustila ho vytrvalosť, nechcel päť minút čakať, nepúšťal sa voľne, ale strmhlav. Zrútil sa a ťažkým zraneniam podľahol.

Bez sebazapieraní nepríde niekedy úspech ani na zemi, ale čo je horšie, ani vo večnosti. Je to veľmi vážna vec pre malých i veľkých, pre mladých i starých, lebo čo sa tu vydobyje, je nesmierny zisk.

Svätý Berchmans nesmel telo zoslabovať pôstom. Ako si pomohol? „Mojim pôstom je, že svedomito, presne splním svoje povinnosti“, povedal.

Kiežby sme i my v tohtoročnom pôstnom období z lásky k trpiacemu Pánu Ježišovi radi a ochotne priniesli nejakú malú obeť. Veď zomrel za nás všetkých! A to je aktuálne pre všetky storočia!

Marián Bér, kaplán

LIST Anglický evanjelista George Whitefield (1714 - 1770) sa v živote naučil, že dôležitejšie je robiť radosť Bohu ako ľuďom. Vedomie, že svojou prácou vzdáva česť a úctu Bohu, mu pomáhalo víťaziť nad prekážkami a prekonať znechutenie, ktoré naňho doliehalo, keď ho nepriatelia falošne obviňovali.

Jedného dňa dostal veľmi zlomyseľný list, v ktorom ho jeho pisateľ obviňoval z rôznych chýb a hriechov. Ako sa Whitefield zachoval? Na list odpovedal krátko a zdvorilo: „*Úprimne Vám ďakujem za Váš list. Pokiaľ ide o to, čo o mne Vy a ostatní moji nepriatelia tvrdíte, viem o sebe aj horšie veci, než o akých ste mi napísali. S pozdravom, George Whitefield*“.

George Whitefield sa vôbec nepokúšal oponovať a obhajovať sa. Oveľa viac mu šlo v živote o to, aby robil radosť Bohu.

Ak o vás ľudia hovoria niečo zlé, žite tak, aby im nikto neuveril.

Platón

Svätá Anežka Česká 2.marec

Sv. Anežka Česká, opátka OSCI (* asi 1207 v Prahe; † 2. marca 1282 v Prahe) Túto kráľovskú dcéru vyhlásil za svätú viac ako po 700 rokoch po jej smrti pápež Ján Pavol II. 12. novembra 1989.

Anežka sa narodila ako dcéra českého kráľa Otakara I. v roku 1207 (podľa niektorých dokonca v roku 1205 alebo 1211). Už ako dieťa ju z politických dôvodov dva razy zasnúbili a z tých istých dôvodov aj dva razy zasnuby zrušili. Anežka sa z toho tešila, lebo sa oddávala kresťanskému a asketickému životu. Jej vzorom bol sv. František Assiský a jeho spoločníčka sv. Klára. Keď ju znovu chceli zosobašiť (mala si vziať Fridricha II. alebo Henricha II. z Anglicka), rozhodla sa sama a v roku 1234 sa zriekla koruny a vstúpila do kláštora klarisiek v Prahe. Svoj celý majetok venovala na výstavbu kostolov a vybavenie kláštorov.

Modlitba pred jedlom

Po ranných modlitbách sa rehoľníčky v kláštore pražských klarisiek začali schádzať v jedálni na raňajky. Stoly boli čisté, ale prázdne. Sestra, ktorá mala službu, tu tiež nebola. Stála na chodbe a čakala na „staršiu sestru“, matku predstavenú, Anežku. Keď ju zbadala, pobehla k nej a ticho povedala: „V celom kláštore je iba jediný bochník chleba pre všetky sestry. Čo mám robiť?“

Anežka sa na ňu milo pozrela a ticho odvetila: „Neboj sa, Pán Boh vie, že nemáme čo jesť.“ (V tom čase bol totiž v Čechách veľký hlad). „Zobrať nepôjdeme, lebo čo by sme dostali, to by musel niekto odtrhnúť od úst seba a svojim deťom“.

„Staršia sestra, prosím, modlite sa k Pánu Bohu ktorý sýti vtákov a šatí ľalie, aby na nás nezabudol.“

Agnešku potešili slová sestry kuchárky. Nebol v nich strach ale dôvera v Boha. Chytila ju za ruku a prišli medzi sestry do jedálne. Tie zatiaľ nič netušili. Sestry vstali a Anežka sa začala modliť nad prázdnyimi stolmi aby im Pán požehnal jedlo... Ani nestačila dokončiť, keď do jedálne vošla sestra vrátnička s oznamom, že pred bránou nechal niekto mnoho bielych chlebov.

Pane, aj ja by som ťa mal pred každým jedlom prosiť, aby si ho požehnal, lebo to jedlo budem požívať z tvojej štedrosti. A ak sa pred jedlom pomodlím, uvedomujem si, o čo prosím? Anežka a jej sestry si vážili dar chleba a s vierou oň prosili. A ja som často maškrtný a priberčivý, alebo nemierne pažravý. Nenapáchol som svetom, ktorý berie chlieb ako samozrejmosť a hádže ho do smetí? Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku